

Arrest

nr. 209 171 van 11 september 2018
in de zaak RvV x / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 22 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoeksters en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2012 dienen eerste en tweede verzoekster (dochter en moeder) een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan beide verzoeksters ter kennis gebracht op 14 juli 2015. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2012 werd ingediend door :

A., N. (R.R.: ...)

geboren te Ashtarak op (...)1954

A., H. (R.R. ...)

Geboren op (...)1979 te Ashtarak

Wettelijke vertegenwoordiger van:

G., V. (R.R. ...)

Geboren op (...)1997 te Ashtarak

adres: (...)

nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De asielaanvraag van mevrouw A. N. werd op 10.06.2011 afgesloten met een beslissing ‘weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in België met uitzondering van de periode na het afsluiten van de asielprocedure tot 24.05.2011 en de periode van 22.11.2011 tot 22.06.2012 waarin ze beschikte over een attest van immatriculatie in het kader van haar aanvragen op basis van artikel 9ter.

De duur van de procedure – namelijk iets minder dan negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De eerste asielaanvraag van Mevrouw A. H. werd op 29.09.2010 afgesloten met een beslissing ‘weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten’ door de Dienst Vreemdelingzaken. De tweede asielaanvraag werd afgesloten op datum van 01.06.2015 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. De duur van de procedures – namelijk 1 maand voor de eerste en bijna twee jaar voor de tweede – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kunnen worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zowel mevrouw A. N. als juffrouw G. ernstig ziek zijn, reeds medische behandelingen ondergingen, zorg en opvolging nodig hebben en dat de onderbreking van hun behandelingen ernstige en onomkeerbare consequenties zou teweegbrengen. Bovendien zou ook mevrouw A. H. psychische problemen ondervinden en hiervoor in behandeling zijn.

We dienen op te merken dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden

om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mevrouw A. N. reeds zesmaal een aanvraag gebaseerd op artikel 9 ter indiende en mevrouw A. H., in hoofde van haar minderjarige dochter, éénmaal. De medische toestand van betrokkenen werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. We stellen tenslotte vast dat betrokkenen bij de huidige aanvraag op basis van artikel 9bis geen enkel recent bewijs voorlegt waardoor we de actualiteit van de medische problemen niet kunnen vaststellen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor discriminatie en verstoting indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Ter staving van deze vrees leggen betrokkenen een verklaring voor van A. S., psycholoog bij de NGO (...) d.d. 17.05.2010. Het gaat hier om één getuigenverklaring die bovendien slechts een momentopname is. Dit volstaat niet om de vrees voor discriminatie en/of verstoting aannemelijk te maken.

Dit volstaat dan ook niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verwijzen naar verschillende stukken en/of onderzoeken waaruit blijkt dat men in Armenië denigrerend neerkijkt op mensen met fysieke tekortkomingen (The Country of Origin Information Project dd 2009; Meédecins sans frontières Australia (MSF): 'Armenia people with mental health problems lack medical care'; MSF 'after four years, MSF is about to ahnd over mental health projects in Armenia'; Unison NGO, Armenian disability resource centre, d.d. 02.2009; United Nations Development Program, educational transforms in Armenia, national human development report, 2006, part 2; United Nations International Children's Emergency Fund Armenia, Child Protection, issue 2007; Multicultural Disability Advocacy Association, 'disability was a shame in the Armenian's regions, chronicle 23.11.2006)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2010 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat hun verblijf precair was, in het kader van hun asielaanvragen en in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mevrouw A. N. nestelde zich bovendien in illegaal

verblijf sinds 03.07.2012, datum waarop zij haar negatieve beslissing aangaande haar aanvraag op basis van artikel 9ter betekende. Bovendien werd aan mevrouw A. H. op 29.09.2010, 04.07.2012 en op 03.06.2015 en aan mevrouw A. N. op 20.06.2011 en op 03.07.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat hun (klein)kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Bovendien geldt dit feit voor alle Armeense onderdanen en kan het dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat de integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld, dat zij op heden goed Nederlands zouden spreken, dat ze in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen en willen voorzien, dat ze een grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat er aan hun integratie geenzins getwijfeld zou kunnen worden en dat dat ze deelcertificaten Nederlands voorleggen evenals een getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Op 22 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan eerste verzoekster ter kennis gebracht op 14 juli 2015. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,:

Naam, voornaam: A., H.

geboortedatum: (...)1979

geboorteplaats: Ashtarak

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

G. V., geboren op 20.10.1997, nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied van 03.06.2015.”

Op 22 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan tweede verzoekster ter kennis gebracht op 14 juli 2015. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,:

Naam, voornaam: A., N.

geboortedatum: (...)1954

geboorteplaats: Ashtarak

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan belang. Hij zet uiteen dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus

niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Bovendien betreft het herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten waarbij het bevel van 8 september 2014 voor eerste verzoekster en het bevel van 4 juni 2015 voor tweede verzoekster niet werden aangevochten waardoor deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn.

Ter terechtzitting deelt de raadsman van verweerder mee dat afstand wordt gedaan van voormelde excepties.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *juncto* de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoeksters het volgende uiteen:

“1.2. Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de 9bis vrw. beslissing:

Verzoekers menen het volgende middelen in rechte te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

- SCHENDING VAN ART. 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET JUNCTO;
- SCHENDING VAN DE REDELIJKE TERMIJN ALS EEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR
- SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT VERVAT IN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET EN

- SCHENDING VAN ARTT. 2 EN 3 DE WET DE WET VAN WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (WET 29 JULI 1991)

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: ZORGVULDIGHEIDSP LICHT; Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 10/07/2012 en dat er in casu hierboven vermelde rechtsregels en beginselen werden geschonden.

DAT TEN EERSTE indien een overheid een beslissing moet nemen, zoals wanneer verwerende partij moet oordelen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, moet ze deze binnen een redelijke termijn bewerkstelligen.

Zulks geldt uiteraard ook wanneer de wet geen beslissingstermijn voorziet waarvan de overschrijding ervan een gevolg heeft wat in casu het geval is, aangezien verzoekers gedurende een lange periode in België op volkomen legale wijze hebben kunnen verblijven in het kader van een ontvankelijk verklaarde 9ter vrw. Procedure (attesten van immatriculatie) en een tweede asielprocedure dewelke quasi 2 jaar in beslag genomen heeft.

Er kan in casu worden geconstateerd dat - niettegenstaande dat verwerende partij quasi drie jaar lang over de tijd beschikte om verzoekers hun aanvraag ex art. 9bis vrw. te behandelen in een volkomen legale toestand van verzoekers – verwerende partij weloverwogen geprefereerd heeft om na beëindiging van deze legale toestand de aanvraag van verzoekers te behandelen.

De verplichting om te beslissen binnen een redelijke termijn is een algemeen rechtsbeginsel dewelke door verwerende partij in casu diende gerespecteerd te worden aangezien verzoekers hun machtiging tot verblijf conform art. 9bis vrw. ingesteld werd op 10.07.2012 en verwerende partij pas op 22.06.2015 deze aanvraag heeft behandeld.

Welke termijn redelijk is, moet in het concrete geval bepaald worden rekening houdend met de elementen eigen aan de zaak: de complexiteit, de noodzakelijke opzoekingen, eventuele urgentie, het gedrag van de bestuurde en elke rechtvaardiging die de beslissing vertraagt heeft en waarvan de overheid bewijs lever (Hof van beroep te Brussel, Arrest 2012/AR/115, dd. 16.06.2014).

DAT TEN TWEDE dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen in hoofde van eerste verzoekster op 01 juni '2015, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van tweede verzoekster en eerste verzoekster haar dochter.

Verzoekers hebben zich derhalve in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. Zich voornamelijk gestoeld op 1.2. van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009.

Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren (zie: p. 1 in fine en p. 2 lid 1 bestreden beslissing).

Verwerende partij stelt immers in de bestreden beslissing expressis verbis het volgende:

“De duur van de procedure – namelijk 1 maand voor de eerste en bijna twee jaar voor de tweede – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kunnen worden”

“De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kon beschouwd worden”

Dat verwerende partij van rechtswege melding maakt van de duur van de doorlopen asielprocedure van verzoekers betekent dat zij weze het expliciet of impliciet de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009 nog steeds toepast met het gevolg dat de aanvraag ex art. 9bis vrw. ontvankelijk en gegrond dient te worden verklaard.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.¹

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

De motiveringsplicht vereist dat verwerende partij de determinerende motieven moet weergeven waarom een aanvraag niet voldoet aan voormelde criteria.

Deze motivering mag niet kennelijk onredelijk zijn en mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

De standaard motivering van verwerende partij dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking is van de discretionaire bevoegdheid van de Dvz en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur in casu loochent.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hier van naar een arrest van de Raad van State in verband met de regularisatie van lange procedures sinds eind '2004.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 Nr° 157.452 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de

Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen en verwerende partij benevens de duur van de asielprocedure minstens had moeten motiveren waarom de duur van de andere verblijfsprocedures afzonderlijk of in samenhang met hun asielprocedure niet als een buitengewone omstandigheid kon worden gecatalogiseerd.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application »

(C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3”²

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.1. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid

- is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun onvoldoende duur inzake hun asielprocedure.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

DAT TEN DERDE het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken.³

“Dat ten zesde verzoekster haar kind alhier school loopt en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar zou impliceren.”⁴

Op het ogenblik van indiening van onderhavige aanvraag en op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was Mevr. G.V., geboren op (...)1997 te Jerevan (Armenië) van Armeense nationaliteit schoolplichtig, temeer daar zij met een achterstand naar school is begonnen te lopen in België.

Zij loopt thans school in het 4 de middelbaar aan de (...) in 3800 Sint-Truiden.

Deze schoolattesten werden per aangetekend post aan verwerende partij overgemaakt en bevinden zich in het AD van verzoekers. In de bestreden beslissing worden de actuele schoolattesten niet onderzocht en evenmin volgt in die zin een afdoende motivering vanwege verwerende partij.

De stelling vanwege verwerende partij dat eerste verzoekster haar dochter geen gespecialiseerde onderwijs, noch een gespecialiseerde structuur behoeft is niet afdoende temeer daar deze gespecialiseerd onderwijs in eerste instantie dient te worden voorafgegaan door een fundamentele basisonderwijs.

Mevr. G. V.i, geboren op (...)1997 te Jerevan (Armenië) van Armeense nationaliteit loopt sedert haar aankomt in België naar school en zij zal vanaf 01 september naar het 5 de middelbaar overstappen.

In het kader van een normale ontwikkeling is het absoluut noodzakelijk dat zij haar 6 de middelbaar in België kan beëindigen nu zij haar schoolgang in België is aangevat en bijgevolg gespecialiseerde onderwijs kan aanvangen na haar middelbare basisstudies.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing en de actuele schoolattesten van de dochter van tweede verzoekster werden niet in aanmerking genomen.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat verzoekster haar dochter haar scholing in het land van herkomst kan verkregen worden.

DAT TEN VIERDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van verzoekster haar moeder en dochter en haar ernstige psychische problemen.

Een ernstige ziekte kan wel degelijk een buitengewone omstandigheid vorm in de zin van art. 9bis van de vreemdelingenwet zoals bevestigd door de RvS in het arrest Nr. 198.769 van 9 december 2009 en een te stringent onderscheid tussen de 9bis en 9ter vrw. procedures niet op een absolute wijze moet worden aangevoerd.

“Dat ten zevende verzoekster haar kind en moeder ernstig ziek zijn en derhalve op heden een nieuwe aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zullen instellen op basis van nieuwe medische elementen⁵ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. !

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip “adequate behandeling” zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen.

Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van verzoekster haar kind en moeder zou de onderbreking van hun behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Zij zijn thans effectief in behandeling voor hun ernstige medische kwalen en kunnen onder geen enkel beding hun medische opvolging en behandeling kappen.

Dat ten achtste verzoekster haar kind en moeder zware psychische problemen kennen en hiervoor in behandeling zijn.

Dat ten tiende weze het nogmaals gewezen op de risico's verbonden aan de onderbreking van hun medische behandeling. Uit stukken 5 blijkt dat het kind van verzoekster diverse afspraken voor de boeg heeft in het UZ te Leuven.”

Verzoekster haar dochter was op het ogenblik van behandeling van onderhavige aanvraag nog steeds in behandeling in het UZ te Leuven voor haar medische aandoeningen, zoals quasi drie jaar geleden toen de bestreden aanvraag werd ingeleid.

De aanvullende medische stukken hier aangaande werden per aangetekend post aan verwerende partij medegedeeld ten einde verwerende partij toe te laten een actueel beeld te vormen over haar medische toestand op het ogenblik van de behandeling van de kwestieuze aanvraag.

De stelling vanwege verwerende partij dat er bij de huidige aanvraag geen medische stukken werden overgemaakt is manifest onjuist aangezien er kopijen van de afsprakenoverzicht van de dochter van verzoekster aan het initiële aanvraag werden toegevoegd en zij bovendien hun aanvraag ex art. 9bis vrw. met aanvullende medische stukken hebben geactualiseerd dewelke verwerende partij klaarblijkelijk niet in ogenschouw heeft genomen.

Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren⁶.

Ingevolge het AD van verzoekster blijkt onstuitbaar dat verzoekster haar dochter en moeder aan zeer ernstige fysieke en psychische aandoeningen lijden waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld worden.

Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter Vrw ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekster en/of haar psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland).

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster haar moeder en noodzakelijker haar dochter grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. Onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN VIJFDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van het kind -

werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – legaal verblijf van langer dan 5 jaar in België -afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van tweede verzoekster en dochter van eerste verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

DAT TEN ZESDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is.⁷

“Dat ten achtste in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.⁸

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.⁹”

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.¹⁰

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers zich naar Moskou of Sint- Petersburg (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren.¹¹

Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2 In het tweede middel voeren verzoeksters de schending aan van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoeksters het volgende uiteen:

“2.2.2. SCHENDING VAN HET EVENREDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.¹²

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu menen verzoekers dat . de uitstekende integratie van verzoekers – ononderbroken actuele schoolgang van het kind - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers – legaal verblijf van langer dan 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van verzoekster haar dochter en moeder – hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria – de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.3 De middelen worden wegens hun onderlinge samenhang samen besproken.

Verzoeksters betogen in het eerste onderdeel dat de aanvraag niet binnen een redelijke termijn is genomen. Zij menen dat verweerder weloverwogen heeft geprefereerd om deze aanvraag pas te behandelen na beëindiging van hun legale toestand.

De Raad stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat verzoeksters na de aanvraag tot verblijfsmachtiging, op 10 juli 2012 ingediend, nog andere verblijfsaanvragen hebben ingediend op grond van medische redenen, alsook een asielaanvraag. Deze aanvragen impliceren niet dat verweerder eerst een beslissing dient te nemen aangaande de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en dat er nopens de andere aanvragen pas nadien een beslissing zou kunnen worden genomen. Bovendien mist verzoeksters' betoog feitelijke grondslag waar zij verwijzen naar de ontvankelijk verklaarde medische aanvraag. Na het indienen van huidige verblijfsmachtiging heeft tweede verzoekster nog twee medische aanvragen ingediend die evenwel beide onontvankelijk werden verklaard, met name respectievelijk op 25 september 2013 en op 4 november 2013. De ontvankelijk verklaarde medische aanvraag die beide verzoeksters hadden ingediend op 24 oktober 2010 werd reeds op 22 juni 2012 ongegrond verklaard. Het annulatieberoep ingediend tegen deze beslissing werd door de Raad op 21 februari 2013 verworpen. In hoofde van tweede verzoekster is er aldus geen sprake van een legaal verblijf hangende het onderzoek van huidige aanvraag. De asielaanvraag die eerste verzoekster had ingediend op 7 mei 2013 is beëindigd door de Raad bij arrest nr. 146 732 op 29 mei 2015. Bezwaarlijk kunnen verzoeksters de verwerende partij verwijten dat zij de nodige tijd heeft genomen voor de behandeling van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging. Elke aanvraag wordt immers grondig individueel onderzocht en beoordeeld. Door de vreemdelingenwet wordt geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoeksters tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissingen eerder hadden moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoeksters zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. In dezelfde zin bepaalt artikel 62 van de vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat verzoeksters geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom ze de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoeksters bespreken de verschillende motieven ook in hun middelen waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeksters betwisten dat de motivering afdoende is. Zij menen dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie en met de elementen die ze in hun verblijfsaanvraag hebben uiteengezet. Ze menen, in het tweede onderdeel van het middel, wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond en wijzen er in dat opzicht op dat ze voldoen aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, waarvan zij menen dat de gemachtigde ze nog steeds toepast. Dit menen zij te kunnen afleiden uit het van rechtswege melding maken van de duur van de doorlopen asielprocedure van verzoeksters.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke toepassing van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoeksters eveneens geschonden achten.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeksters hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij

geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Verzoeksters menen dat de gemachtigde, met zijn loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, zonder nader te onderzoeken of verzoeksters in aanmerking komen om te worden geregulariseerd *"conform punt 1.2"* en dit niettegenstaande de herhaaldelijke publieke bevestiging de criteria te zullen blijven toepassen, de eerste bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig heeft gemotiveerd, en daarmee de motiveringsplicht heeft miskend.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bewering dat verweerder punt 1.1 van de vernietigde instructie ambtshalve toepast, geenszins steun vindt in de motivering van de bestreden beslissing. Integendeel nu de bestreden beslissing aanvangt met de volgende motivering: *"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."*

Waar verweerder verwijst naar de asielaanvragen die verzoeksters hebben doorlopen, benadrukt verweerder in de bestreden beslissing *"dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten."* En *"het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."* De Raad kan, in weerwil van verzoeksters, in de bestreden beslissing niet lezen dat verweerder toch toepassing zou hebben gemaakt van de vernietigde instructie.

De Raad wijst erop dat de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, heeft gesteld dat deze instructie diende te worden vernietigd omdat deze *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Door toedoen van het vernietigingsarrest van de Raad van State is de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verwijderd en wordt ze geacht nooit te hebben bestaan. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd daarna nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*. Verzoeksters kunnen zich bijgevolg hoe dan ook niet dienstig beroepen op deze instructie in hun betoog.

Waar verzoeksters beweren te voldoen aan de criteria van de instructie, gaan zij er met hun betoog aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben

bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van de vernietigde instructie te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of publieke verklaringen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoeksters er mochten van uitgaan dat indien hun aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat hun aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het gegeven dat de bovenvermelde instructie werd vernietigd door de Raad van State niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins worden verward met door verzoekende partij positief afdwingbare rechten. Deze (aangekondigde) gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

In het derde onderdeel van het middel betogen verzoeksters dat het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten een uitzonderlijke omstandigheid kan uitmaken. Zij wijzen erop dat de dochter van eerste verzoekster op het ogenblik van de indiening van de aanvraag nog schoolplichtig was en dat het *“absoluut noodzakelijk (is) dat zij haar 6de middelbaar in België kan beëindigen (...)”*.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Het feit dat hun (klein)kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”* Verweerder heeft bijgevolg terdege rekening gehouden met het element in verband met het schoollopen van hun (klein)kind. Verzoeksters weerleggen niet dat hun (klein)kind kan schoollopen in het land van herkomst en geen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoeksters zijn in hun betoog over het schoollopen van hun (klein)kind slechts een andere mening toegedaan. De situatie van het kind acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden, omwille van de aangehaalde bepalingen, af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland. Het schoolgaan van het (klein)kind in België wordt in wezen niet ontkend door de gemachtigde van de staatssecretaris. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk afgewogen of de belangen van het kind, waaronder het schoolgaan, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten.

In het vierde onderdeel van het middel houden verzoeksters voor dat in de aanvraag ernstige psychische problemen werden ingeroepen en dat eerste verzoekster en haar kind hiervoor worden behandeld. Zij betogen dat een ernstige ziekte een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zowel mevrouw A. N. als juffrouw G. ernstig ziek zijn, reeds medische behandelingen ondergingen, zorg en opvolging nodig hebben en dat de onderbreking van hun behandelingen ernstige en onomkeerbare consequenties zou teweegbrengen. Bovendien zou ook mevrouw A. H. psychische problemen ondervinden en hiervoor in behandeling zijn. We dienen op te merken dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat mevrouw A. N. reeds zesmaal een aanvraag gebaseerd op artikel 9 ter*

indiende en mevrouw A. H., in hoofde van haar minderjarige dochter, éénmaal. De medische toestand van betrokkenen werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. We stellen tenslotte vast dat betrokkenen bij de huidige aanvraag op basis van artikel 9bis geen enkel recent bewijs voorlegt waardoor we de actualiteit van de medische problemen niet kunnen vaststellen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In de bestreden beslissing werden de aangehaalde medische elementen aldus in overweging genomen doch niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid. De Raad stelt vast dat verzoeksters in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben gewezen op hun medische problemen. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde vastgesteld dat de verblijfsaanvragen ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor zowel (groot)moeder als (klein)kind, allen afgewezen zijn en dat de medische situatie aldus ten gronde werd onderzocht en niet weerhouden om een verblijfsmachtiging te bekomen. Bovendien stelt verweerder vast dat verzoeksters *“bij de huidige aanvraag op basis van artikel 9bis geen enkel recent bewijs voorlegt waardoor we de actualiteit van de medische problemen niet kunnen vaststellen”*. In het verzoekschrift houden verzoeksters voor dat zij aanvullende medische stukken hebben overgemaakt. Verzoeksters verduidelijken evenwel niet welke stukken zij specifiek in het kader van huidige aanvraag hebben overgemaakt. In de aanvraag van 10 juli 2012 wordt slechts verwezen naar een medisch attest van het land van herkomst. Dit medisch attest betreft evenwel niet de actuele situatie van de medische problemen. Verzoeksters tonen verder niet aan dat zij de aanvraag hebben aangevuld met ‘actuele’ medische stukken. In de mate verzoeksters doelen op medische stukken die zij bij hun medische aanvragen hebben aangebracht, merkt de Raad op dat van verweerder niet kan verwacht worden dat hij de stukken ingediend in het kader van een medische aanvraag, betreft bij de 9bis aanvraag voor de beoordeling van de aangebrachte elementen. Wat betreft de beweerde onmogelijkheid om te reizen omwille van medische redenen, stelt de Raad vast dat verzoeksters daaromtrent geen stavingsstukken hebben gevoegd bij de aanvraag.

Verzoeksters laten aldus na aan te tonen waarom zij door de medische problematiek verhinderd worden hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Zij wijzen er enkel op dat de medische klachten behandeld worden in België en dat deze behandeling nog bezig is zonder verder te duiden dat de medische behandeling bijvoorbeeld niet kan of mag stopgezet worden of in het buitenland geen doorgang kan vinden of te wijzen op de ernst van de ‘medische klachten’. Gelet op de vage manier waarop verzoeksters gewag maken van hun medische problematiek zonder deze te staven, is het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing verwijst naar de specifieke procedure die bestaat voor personen die ten gevolg van hun ziekte een beroep wensen te doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeksters reeds medische aanvragen om machtiging tot verblijf hebben ingediend die allen werden afgesloten met een definitieve beslissing tot onontvankelijkheid of ongegrondheid van de aanvraag. De wetgever heeft in artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden ingeroepen en onontvankelijk worden verklaard. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt zo dat het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Er blijkt derhalve niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing ten onrechte – met verwijzing naar de onderscheiden procedures waarin de wetgever heeft voorzien – heeft vastgesteld dat wat de ingeroepen medische problemen betreft reeds verschillende malen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, die telkens werden afgewezen. Aldus blijkt ook niet welk belang verzoeksters hebben bij hun kritiek dat geen verder onderzoek werd gevoerd naar de medische problemen, nu niet blijkt dat deze nog op ontvankelijke wijze kunnen worden ingeroepen in het kader van de procedure op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op de afwijzing van de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt ook niet, en verzoeksters maken dit ook niet concreet aannemelijk, dat er zich op medisch vlak nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend.

In het vijfde onderdeel van het middel betogen verzoeksters dat het buitengewoon moeilijk is om terug te keren omwille van het vergevorderde stadium van hun integratie. Zij wijzen erop dat de buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2010 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat hun verblijf precair was, in het kader van hun asielaanvragen en in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mevrouw A. N. nestelde zich bovendien in illegaal verblijf sinds 03.07.2012, datum waarop zij haar negatieve beslissing aangaande haar aanvraag op basis van artikel 9ter betekende. Bovendien werd aan mevrouw A. H. op 29.09.2010, 04.07.2012 en op 03.06.2015 en aan mevrouw A. N. op 20.06.2011 en op 03.07.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. (...) De elementen van integratie (met name het feit dat de integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld, dat zij op heden goed Nederlands zouden spreken, dat ze in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen en willen voorzien, dat ze een grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat er aan hun integratie geenzins getwijfeld zou kunnen worden en dat dat ze deelcertificaten Nederlands voorleggen evenals een getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de aangehaalde elementen van integratie, waaronder ook het feit dat verzoeksters al enige tijd in België verblijven, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet maar behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. In tegenstelling tot wat verzoeksters voorhouden, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk aan waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden en in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek niet kunnen worden weerhouden. Deze beoordeling ligt in de

lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Tenslotte vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Verzoeksters maken met hun herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat in hun geval daar anders over moet worden gedacht.

In het zesde onderdeel van het middel wijzen verzoeksters erop dat zij uitdrukkelijk het gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst hebben aangehaald. Verweerder motiveert dat zij zich naar Rusland kunnen begeven maar onderzoekt niet verder of zij zich wettig naar Rusland kunnen begeven. Bovendien wordt er geen rekening gehouden met hun concrete gezinssituatie en medische toestand.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Bovendien geldt dit feit voor alle Armeense onderdanen en kan het dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Waar verzoeksters betogen dat het aan verweerder toekwam te onderzoeken of zij zich wettig naar de Belgische diplomatieke post bevoegd voor Armenië in Moskou kunnen begeven om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, gaan zij er evenwel aan voorbij dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen en dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel bij de aanvrager berust. Verzoeksters gaven in hun aanvraag enkel aan dat geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Armenië, doch gaven geen enkel element aan waaruit blijkt dat verzoeksters niet in staat zouden zijn zich te wenden tot de Belgische vertegenwoordiging te Moskou. Er blijkt ook niet dat verzoeksters in alle gevallen persoonlijk naar Moskou zouden dienen te reizen teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen noch dat, indien dit wel het geval zou zijn, zij niet in staat zouden zijn te reizen.

Wat de medische toestand betreft, kan worden verwezen naar wat hierboven wordt gesteld, waaruit blijkt dat de medische situatie van verzoeksters wel in acht werd genomen door te verwijzen naar de onontvankelijkheids/ongegegrondheidsbeslissingen. Het feit dat er geen nieuwe medische elementen werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing die een ander licht werpen op de definitieve beslissingen inzake hun medische aanvragen, kon de gemachtigde in de bestreden beslissing op goede gronden oordelen dat verzoeksters zich naar Rusland kunnen begeven om daar een aanvraag in te dienen.

Wat betreft de concrete gezinssituatie, stelt de Raad vast dat verzoeksters in hun verzoekschrift geenszins verduidelijken op welke wijze hun concrete gezinssituatie verhindert dat zij een aanvraag in Rusland kunnen indienen, zich beperken tot een theoretisch betoog. Bovendien geven zij niet aan waarom zij geen gebruik zouden kunnen maken van een koeriersdienst om hun aanvraag in Moskou in te dienen. Gelet op het voorgaande, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder niet verder heeft onderzocht of de verzoeksters *in casu* zich naar Moskou kunnen begeven.

Verzoeksters halen nog aan dat hun *“direct en persoonlijk”* inlichtingen hadden moeten worden gevraagd of dat zij de gelegenheid hadden moeten krijgen om bepaalde stukken over te maken. In zoverre verzoeksters in deze zin menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om hun standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat zij hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in de aanvraag om verblijfmachtiging en de mogelijkheid hebben gekregen om deze aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Verzoeksters beperken zich verder tot een theoretische discussie, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling van de aanvraag, zodat dit gehele betoog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoeksters niet aantonen dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maken verzoeksters niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat “*De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen]*” of dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoeksters laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoeksters tonen ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel, gelezen in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, wordt niet aangenomen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN